

Yeniden Doğuş-1

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Tuğba Ünlüer

Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Ekim 2025

ISBN: 978-625-5896-87-2

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YENİDEN DOĞUŞ-1

Hatice Kaya

Ön Söz

Ben Hatice. On üç yaşındayım ve İzmir'de yaşıyorum. Yazmayı çok seviyorum. Bazen ne hissediyorsam kelimelere dökmek istiyorum. Söyleyemediğim şeyleri yazarak daha rahat ifade edebiliyorum.

Bu hikâye de öyle başladı. Bir gün odamda otururken yine düşünüyordum. Aklıma bir kız çocuğu geldi. Güçlü ama yalnız. Ailesi bir anda kaybolmuş, kimse ne olduğunu bilmiyor. O da kendi başına onları aramaya karar veriyor. Korkuyor ama pes etmiyor. Hatta neyin peşinde olduğunu bile bilmiyor ama yürümeye devam ediyor. İşte bu hikâye onun hikâyesi. Tabii biraz da benim hissettiklerim var içinde.

Bu hikâye tamamen hayal ürünü. Gerçek değil ama yazarken her şey bana gerçek gibi geldi. Bir sahil, bir cam şişe, bir harita...

Bunlar belki hiç olmadı ama yazarken sanki ben yaşamışım gibi hissettim. O yüzden yazarken çok heyecanlandım. Yazarken zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadım.

Beni yazmaya teşvik eden çok kişi var. En başta aileme teşekkür ederim. Yanımda olduklarını hissetmek bana güç verdi. Elif, Diba öğretmenime de çok teşekkür ederim. Yazdıklarımı her zaman ciddiye aldı, destek oldu.

Siz değerli okurlara da sonsuz teşekkürler...

Hikâye başlıyor...

1. Bölüm

Deniz Kenarı

O gün her şeyden uzaklaşmak istedim. Artık yorulmuştum. Ailemi aramaktan, cevap bulamamaktan, her gün aynı belirsizliğe uyanmaktan...

Evde yalnızdım ve içimde bir sıkışma vardı. Ne yapacağımı bilmiyordum. O yüzden çantamı aldım, sessizce kapıyı çekip sahile yürüdüm. Yol boyunca hiç kimseye bakmadım, kafam doluydu. Her şeyden bir süreliğine kaçmak istiyordum.

Sahile vardığımda ayakkabılarımı çıkardım ve kumlara bastım. Güneş tam tepemdeydi ama esen rüzgâr, sıcaktan çok, düşündüklerimi dağıttı. Denize baktım uzun uzun. Derin, sakin ve sessizdi. Aynı içimdeki his gibi.

Belki de bu yüzden suya girmek istedim.

Kendimi yavaşça suya bıraktım. Yüzmeye başladım, biraz açılmak istedim. Sanki suyun içindeyken her şeyi unutuyordum. Yalnızlığımı, sorularımı, korkularımı... Sadece kulaçlarım vardı, nefesim, kalbimin sesi...

Bir anda bir şey ayağıma çarptı. Önce önemsemedim, dalga da gelen bir taş ya da tahta parçasıdır dedim ama suyun üstüne

baktığımda bir cam şişe gördüm. Cam şişeyi elime aldığımda içindeki kâğıt dikkatimi çekti. Gerçekten oradaydı. Sararmış, biraz kıvrılmış, eski bir mektup gibi.

Şişe sıkıca kapatılmıştı ama içi kuru görünüyordu.

Kalbim birden daha hızlı atmaya başladı. Ne olduğunu bilmiyordum ama bunun sıradan bir şey olmadığını hissettim. Denizin ortasında böyle bir şey bulmak tesadüf olamazdı. Belki de hayatımın cevabı içindeydi.

Şişeyi elime aldım ve hiç düşünmeden kıyıya yüzmeye başladım. Kıyıya vardığımda şişeyi kucağıma bıraktım ve taşların üzerine oturdum. Ellerim biraz titriyordu. Derin bir nefes aldım ve yavaşça kapağını çevirmeye başladım. Camdan hafif bir ses geldi. Kapak açıldı. İçinden rulo yapılmış kâğıdı dikkatlice çıkardım. Açtım ve tam o anda gözlerim bir haritanın çizgileriyle karşılaştı. Eskiydi ama belli ki biri bunu çok dikkatle hazırlamıştı. Yazılar silik, bazı yerleri tuhaf işaretlerle doluydu ama bir yer tanıdıktı. Çok tanıdıktı.

Haritada işaretli yer, ailemin kaybolduğu yeri gösteriyordu. Ben kaderimden kaçarken kader kendisi ilk defa yanıma geliyordu. Bu fırsatı kaçırmamalıydım.

Şişeyi ve haritayı çantama koydum, ayakkabılarımı giydim. Kum hâlâ ayağımdaydı ama artık fark etmiyordum. Kafamda bir tek düşünce vardı:

“Oraya gitmeliyim!”

Yavaşça eve yürüdüm. Yol boyunca hiç konuşmadım, kimseyle göz göze gelmedim. Evin kapısını açınca içeri girip doğruca odama geçtim. Kapıyı kapattım, çantamı yavaşça yatağa bıraktım. Kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu. İlk kez bir cevap, bu kadar yakındı.

Haritayı tekrar açtım. Gözüm o tanıdık yere takıldı. Orası, anemle birlikte gittiğimiz o eski dere kenarıydı. Küçükken orada çiçek toplamış, taşların üstünden suya bakmıştık.

O gün orada ne olmuştu?..

Yanıma ne almam gerektiğini düşünmeye başladım. Bir defter, kalem, fener, su şişesi, biraz yiyecek... Tabii bir de harita. Hepsini küçük sırt çantama koydum. Sonra yatağıma uzandım. Gözlerimi bir türlü kapatamadım. Tavanı izlerken kalbimde hem korku vardı hem de bir umut. Yakında her şey değişebilirdi.

Ertesi gün eve dönerken ayaklarım ağırlaştı. O haritadaki yere gidecektim ve ne olursa olsun bir adım atacaktım. Güneş yavaşça batıyor, gökyüzü turuncuya çalıyordu. Sahilde bulduğum o cam şişe, çantamın içinde sessizce duruyordu ama içimde fırtınalar kopuyordu.

Harita... O harita her şeyi değiştirebilirdi. Belki de yıllardır cevabını aradığım soruların kapısını açacaktı.

Kapıyı açtım, kimse evde yoktu. Sessizlik her zamanki gibi üzerime çöktü. Bu sessizliğe alışmıştım ama bugün farklıydı. İçimde bir kıpırtı vardı. Korkuyla karışık bir heyecan.

Ayakkabılarımı çıkardım, çantamı yavaşça yere bıraktım. Salonun ışığını açmadım. Odamın kapısını kapatırken derin bir nefes aldım. Hızlıca penceremi örttüm, masama oturdum. İlk iş, şişeyi tekrar açtım. Haritayı dikkatlice çıkardım ve masamın üstüne serdim.

Bir süre haritaya baktım. Her kıvrımı, her çizgiyi ezberlemek ister gibi... Kenarları sararmıştı ama bazı yerler hâlâ netti. Ortada büyük bir X işareti vardı. X'in biraz yukarısında eğri bir çizgi -belki de bir dere- onun yanında küçük bir ağaç sembolü... Tam ağacın altına yazılmış eski bir kelime:

“Başlangıç.”

Gözlerim doldu. O ağacı tanıyordum. Çocukken annemle birlikte sık sık gittiğimiz küçük bir dere vardı. Orada bir çınar ağacı... Altında taşlarla oynadığım yeri hatırladım. Ama o zamanlar orası sadece bir oyun alanıydı. Şimdi ise geçmişime açılan bir kapı gibiydi.

Yutkundum. Haritayı dikkatlice katladım. Artık ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yarın oraya gidecektim. Ama önce hazırlık yapmalıydım. Dolabımı açtım. Okula gitmek için kullandığım eski sırt çantasını çıkardım. İçine birkaç şey koydum: küçük bir fener, defterim ve bir kalem, bir su şişesi, biraz ekmek, peynir, kuruyemiş, yedek bir tişört... En önemlisi de harita.

Çantayı kapattım, yatağımın başucuna koydum. Sonra günlüğümün yeni sayfasını açtım ve yazmaya başladım:

“4 Ağustos...”

Denizde bir harita buldum. Bu bir tesadüf değil. Üzerinde annemle gittiğimiz o yer işaretli. Orada bir şey var. Belki de yıllarca aradığım cevaplar ya da bir tehlike. Ama gitmeliyim. Yarın bu yolculuk başlıyor. Korksam da daha fazla bekleyemem.”

Yazdıktan sonra defteri kapattım, lambayı söndürdüm. Yatağa uzandım ama uyuyamadım. Gözlerimi kapattığımda hep o ağacı gördüm. Yaprakları rüzgârda sallanıyordu. Sanki biri orada beni bekliyordu. Kimdi bekleyen? Annem mi, babam mı yoksa yalnızca geçmişimin yankısı mı?

Gece boyunca birkaç kez uyanıp tekrar saate baktım. Zaman geçmek bilmiyordu. Sabahı beklemek, belirsizliğin içinde en zoruuydu. Sonunda güneş yavaş yavaş doğmaya başladı. Odanın duvarlarına hafif bir turunculuk vurdu. Kuş sesleri geldi kulağıma,

sokaktan geçen ilk minibüsün gürültüsü... Yeni bir gün başlamıştı. Ama bu, sıradan bir gün olmayacaktı.

Yavaşça kalktım, üstümü değiştirdim. Çantamı sırtıma taktım. Haritayı tekrar çıkardım, bir kez daha göz attım. Sonra aynaya baktım. Karşımdaki kız tanıdıktı ama aynı zamanda hiç tanımadığım kadar kararlıydı.

“Hazırsın.” dedim kendime fısıltıyla. “Ne olursa olsun bugün bir başlangıç...”

Kapıyı sessizce açtım ve adımımı attım, haritanın gösterdiği yere doğru...

2. Bölüm

Sessizliğin Ardından

Yol boyunca hiç konuşmadım. Ne iç sesimle ne de çevremdekilerle. Sadece yürüdüm. Sabahın serinliği tenime dokundukça içim ürperdi ama bu üşümekten değil, başka bir histendi. Sanki biri beni izliyordu. Arkamı döndüğümde sadece boş sokaklar, sessiz ağaçlar ve karanlıkta yavaş yavaş beliren sabah ışığı vardı.

Dere kenarına vardığımda içimdeki her şey durdu. Burası... Evet, burasıydı. Haritadaki yer. Aynı çocukluğumdaki gibidi ama bir şey farklıydı. Sanki orası artık beni hatırlamıyordu ya da ben hatırlamak istemiyordum. Sessizliğin içi kalınlaşmış gibiydi. Rüzgâr bile ses çıkarmıyordu. Sadece su akıyordu ama o da garip bir uğultuyla.

Çınar ağacının yanına yaklaştım. Gövdesi eskisinden daha kalındı, kabukları kararmıştı sanki. Dallar arasında bir şeyin parladığını fark ettim. Yukarı baktım. Takılmış bir şey vardı. Hayır, asılmıştı. Eski, yırtık bir bez parçası, rüzgârda sallanıyordu. Üzerinde ise “Geri dönme!” yazıyordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bir adım geri çekildim ama aynı anda ayaklarımın altındaki toprağın da farklı olduğunu fark

ettim. Sanki gevşekti. Eğildim. Parmaklarımla yeri kazmaya başladım. Islak toprak ellerime yapıştıyordu. Sonra tahta bir kutu çıktı ortaya. Kilitliydi ama paslı kilit kolayca açıldı. Kutunun içinden bir ses geldiğini sandım önce. Hayır, gerçekten geldi. İnce bir fısıltı gibiydi. Açtım. İçinde siyah bir kurdeleye sarılı, eski bir defter vardı. Sayfaları yıpranmıştı, bazıları neredeyse yok olmuştu. İlk sayfada şunlar yazıyordu:

“Bizi arayan çok oldu ama geri dönebilen olmadı.”

Etrafıma bakındım. Güneş bile bu yere ulaşmıyor gibiydi. Ağaçların arasından esen rüzgâr yine aynı fısıltıyı taşıdı bana:

“Kaç!”

Kaçmadım. Çünkü bu yolun geri dönüşü yoktu artık. Harita burayı gösteriyorsa bu sadece başlangıçtı. Cevaplar korkunun ardındaydı ve ben yürümeye devam ettim.

Yol uzadıkça ağaçlar sıklaşmaya başladı. Hava hâlâ tam aydınlanmamıştı. Gökyüzü griydi, rüzgâr ara sıra dalları hışırdatıyordu. Haritadaki yere yaklaştıkça içimde bir ürperti hissetmeye başladım. Sanki biri beni izliyordu ama etrafa baktığımda kimse yoktu. Adımlarımı hızlandırdım. Sessizlik çok garipti. Ne bir kuş sesi vardı ne de suyun sesi.

Dereye yaklaştığımda durdum. Evet, burasıydı ama hatırladığım gibi değildi. Ağaçlar kurumuş, toprağın rengi değişmişti. Su neredeyse tamamen çekilmişti.

Çınar ağacının olduğu tarafa baktığımda çok garip bir şey oldu. Bir anda ağacın yanında bir şey belirdi: Bir adam. Uzun, ince, koyu bir paltosu vardı. Hareket etmiyordu. Sanki beni bekliyordu. Kalbim hızla atmaya başladı. Geri dönmeyi düşündüm ama ayaklarım sanki yere yapışmıştı. Adam başını yavaşça bana çevirdi. Yüzü gölgede kaldı, tam seçemiyordum. Derin bir sesle konuştu:

“Sonunda geldin.”

Donup kaldım. Onu tanımıyordum ama sesi garip şekilde tanıdık geliyordu.

“Sen kimsin?” dedim.

Adam birkaç adım yaklaştı.

“Seni arıyordum. Aileni de.”

Bir adım geri attım.

“Nereden biliyorsun ailemi?”

“Onların geçtiği yolu takip ettim. Aynı harita sende de var demek...”

Çantamın içindeki haritayı nasıl bildiğini anlamamıştım. Gözlerim büyüdü. Sesim titredi:

“Onlara ne oldu? Yaşıyorlar mı?”

Adam sustu. Sonra eliyle eski ağacı işaret etti.

“Cevaplar orada. Ama girersen çıkamayabilirsin.”

Ağacın altı karanlıktı. Sanki bir geçit gibiydi. Girmeden bilemezdim. İşte o anda anladım. Bu sadece bir harita değil, bir yolculuktu.

Adamın parmağı hâlâ ağacı gösteriyordu. Gözleri karanlıkta parlıyordu sanki. Bir şey saklıyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum. Kalbim deli gibi atıyordu. Korkuyordum, evet ama ailemle ilgili bir şey varsa kaçamazdım.

Ağacın altına doğru yürüdüm. Adam geri çekildi, hiçbir şey demedi. Sadece izledi.

Çınar ağacının altı önce sıradan görünüyordu dikkatli bakınca toprağın bir kısmının gevşek olduğunu fark ettim. Tıpkı asırlı bezi bulduğumdaki gibi. Sanki biri orayı kazmış sonra tekrar